

Prof. Wilhelm Keilhau.
c/o Bergens Privatbank,
Bergen.

Bergen, 15, januar 1954.

Personlig.

Herr Georg Hvistendahl
"Feskjær"
pr. Asgårdstrand.

Jeg har netopp mottatt Deres brev av 11. d.mnd.

Når jeg i London søkte å stanse landssvikanordningen, var det fordi jeg mente at denne i realiteten sto i strid med grunnlovens par.gr. 97. Det er rigtignokk så at anordningen i formen betegner seg som mildere enn straffelovens bestemmelser om høyforræderi. Men disse bestemmelser ville netopp på grunn av sin strenghet bare ført til at påtalemyndigheten hadde reist sak i de tilfeller da der etter dens oppfatning forelå grove rettsbrudd. Landssvikanordningen av desember 1944 førte imidlertid til at der ble reist et stort antall saker mot dem som hadde forgått seg i mindre utstrekning.

Jeg tillater meg å gjøre Dem oppmerksom på at min siste offentlige uttalelse om spørsmålet er gitt i det rettslige og rettsøkonomiske leksikon som advokat Motzfeldt og jeg utarbeidet på grunnlag av et manuskript fra Kr. Fr. Brögger. Det kom ut høsten 1951 under tittelen " Lov og Rett". Jeg har der skrevet en artikkel om landssvikoppgjøret, og har også kommet inn på disse spørsmål i enkelte andre artikler, således en som vil finnes under stikkordet " TALLONSPRINSIPPET".

Jeg kjenner naturligvis ikke til hvilke motiver hjemmefrontens komité har hatt for utarbeidelsen av sitt forslag. Men det hører intetsteds hjemme å ville påstå at det det var de provisoriske anordninger regjeringen ga i London 1942, som foranlediget forslaget.

Desverre har statsmyndighetene ikke latt offentliggjøre forarbeidene til disse anordninger. Jeg har imidlertid selv gjenpart av dem. De bygger alle på en meget strikt forståelse av grunnlovens par.gr. 97.

Arbødigst

Wilhelm Keilhau (sign.)

Ovenstående personlige brev
må ikke offentliggjøres uten
tillatelse.

Georg Hvistendahl (sign.)

Riktig overskrift og krefter
Georg Hvistendahl *d. Hvistendahl*